

VIROLET

SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

per CASTANYS

EL FRACAS

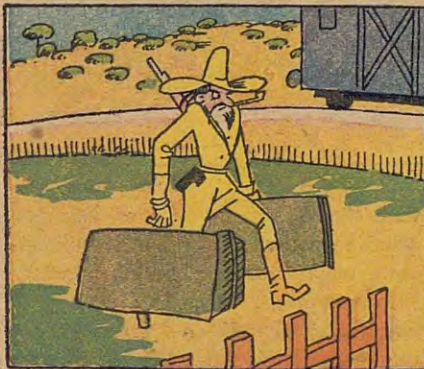
Harri Bill era un caçador formidable. Es pot dir que allà on posava l'ull, posava la bala. El seu rifle era mortal de necessitat. Tant abusà, però, de les seves caceres pels boscos, que arribà

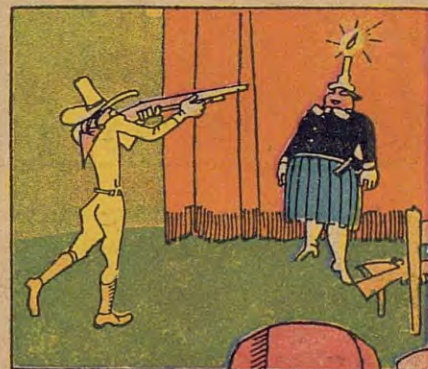
EXPLICABLE

un dia que exhaurí la caça. Cérvols, senglars, conills i perdius passaren tots a millor vida. Harri Bill es veié obligat a romandre inactiu.

Però com que la cacera era el seu mijà de vida, Harri Bill, decidí dedicar-se a tirar al blanc i explotar la seva punteria en qualsevol escenari de la ciutat.

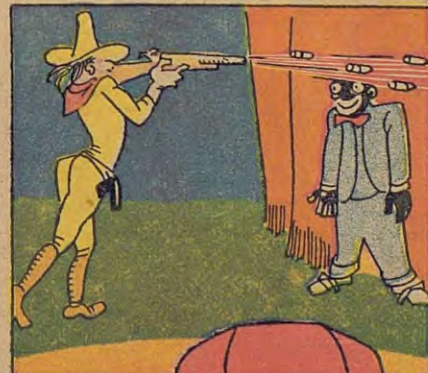
L'èxit del seu debut fou apoteòsic. Un dels seus exercicis consistents en apagar d'un tret una espelma col·locada damunt del cap d'una dona, causà sensació.

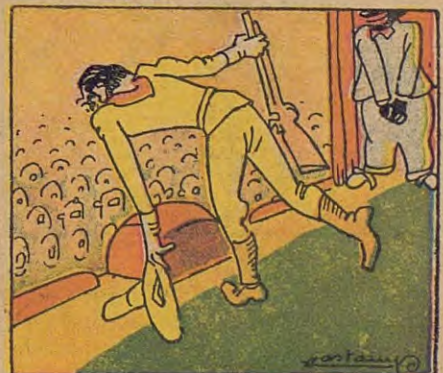
I com que Harri Bill per demostrar que no hi havia trampa, repetia l'experiment amb el primer espectador que es brindava a pujar a l'escenari, devingué popular.

Un dia, però, pujà a l'escenari un negre molt trempat que s'apostà deu duros a què amb ell no podria fer l'exercici. Harri Bill somrigué i apuntà amb el fusell.

Un, dos, tres, deu, vint trets i el negre seguia amb l'espelma encesa damunt del cap, burlant-se d'Harri Bill i de la seva punteria. Quantes vegades apuntà li fallà la punteria.

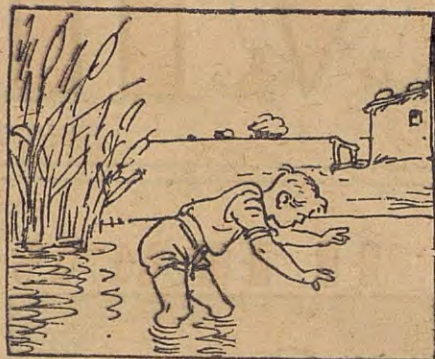
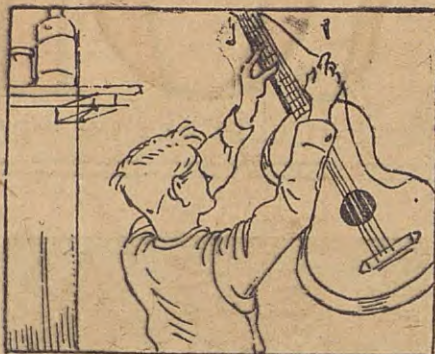
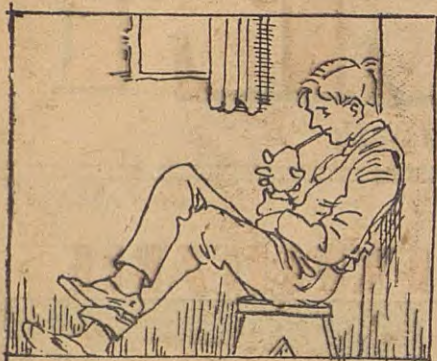
I aquell dia calgué que Harri Bill, per calmar les ires del públic, expliqués que ell era un formidable tirador de blanc però no de negre.

Un noi per la seva mare

Text d'en JOAQUIM FECIT

(Continuació)

Dibuixos d'en MIRET

Demés, allí veuria les petjades del cavall en aturar-se i esperar que l'italià el robés i a més trobaria les petjades de l'italià. En Darius no posà amb tot gran fe en què don Martín pogués retrobar el seu lladre.

Allí li deixaren provisió de mate i

carn i es despediren don Segundo i don Martín, d'en Darius. Darius no sabia pas què fer allí tot sol i no sabent en què passar l'estona agafà la guitarra i assajà de tocarla, convencent-se de bones a primeres que no és tan senzill com sembla quan la toca un al-

tre. Després es distraigué banyant-se en un gros rec que passava no lluny del ranxo. Dormí, agafà granotes i se les menjà a la brasa, tornà a tocar la guitarra... i s'avorrí, i, per fi, comparegueren don Segundo i don Martín, al cap de dos dies, amb cinc cavalls

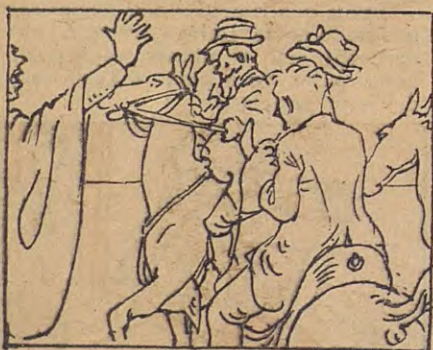

esplèndids que havien recuperat. Llavors pensà Darius que era més probable de recuperar els seus diners, però la seva sorpresa fou indescriptible en rebre de mans de don Martín la seva cartera amb els diners — si bé el lladre

ja n'havia gastat uns quants. — En Darius no se'n sabia avenir i va donar-li la meitat dels diners a don Martín el qual es resistí molt a acceptar.

Don Segundo, preguntà a en Darius si voldria anar a treballar a la se-

va estància i com que a en Darius li semblà que don Segundo era bona persona va acceptar deixant a la mà de Déu el resultat. En un dels cavalls de don Segundo, pujà en Darius, encara que es ressentia de cert lloc, però pen-

sà que qui va a fer fortuna no ha de plànyer-se massa i empenqué el camí amb decisió. En despedir-se repetí una vegada més el seu agraïment al noble gauxo Don Martín.

Tot fent camí, don Segundo explicà a en Darius que havia tingut feia

anys un català per capataç i que després se n'anà a cultivar uns terrenys que li oferiren en molt bones condicions, que sempre li havia dolgut perdre'l i que esperava que ara ell no li desmereixés el bon concepte que a

l'Argentina tenen de l'activitat i disposició pels negocis, junt amb l'honradesa, dels catalans.

En Darius l'advertí que ell era inexpert en feines del camp però que faria el que sabia perquè quedés content.

(Acabarà)

MISCEL·LANIA

Dibuixos d'En CORNET

MASSA BOI

En Pitafi havia sentit dir que el ràdium curaria tots els mals del món, i un dia que es trobava fortament refredat, resolgué provar el remei sobirà.

Entrà en una farmàcia, i demanà:

— Quant valen tres unces de ràdium?

— Quatre milions de duros — contestà l'apotecari.

— Sí? — féu en Pitafi. — Doncs doni'm deu cèntims de pastilles de menta.

DEFINICIÓ

— Què és honradesa — preguntà Isaacson.

— La honradesa — contestà Samuel — es difícil de definir, com tots els mots abstractes. Però t'ho explicaré amb un exemple: Si jo anés a cobrar un rebut de cinquanta duros, i en pagar-me me'n donessin seixanta per equivocació i jo llavors em partís els deu duros sobrants amb el meu soci, en lloc de quedar-me'ls tots, això fóre honradesa.

EXPERIENCIA

Un escriptor humorístic s'havia especialitzat en escriure *xistos* sobre les sogres.

Arribà dia que es casà, i els *xistos* de les sogres s'estroncaren.

L'editor del diari li preguntà al cap d'algun temps:

— I doncs, que ja no fa broma amb les sogres?

— No — contestà l'altre, amb la cara llarga. — D'ençà que m'he casat m'he convençut que una sogra no és cosa de bromal!

OBLID D'OBLID

— Quina memòria la meua! — exclamava el professor Pierre d'Os, en mig d'una recepció acadèmica.

— Què li passa, professor? — li preguntà un amic. — S'ha descuidat els guants, potser? O va sense camisa?

— Ca, home! Que aquestes recepcions oficials em maregen i volia oblidar-me que m'havien convidat, i t'el m'he descuidat d'oblidar-me'n!

EL TRESOR

En Pau, pagès de la Plana, va sortir a cavà un camp que no se'n treia collita des de temps immemorial. Començà a dar cops d'aixada per arrencar pedruscall i al cap de molt poca estona una moneda trobà. Se la posà a la butxaca i amb fúria seguí cavant

creient que enterrat hi hauria algun tresor oblidat. Seguí trobant més monedes, i anant-les embutxacant, fins que havent-ne embutxacades moltes més d'un centenar, s'adonà que sa butxaca pesava el mateix d'abans. Fica mà i la troba buida i s'adona d'un forat per on les monedes queien, anaven calces avall i tornaven a la terra d'on les havia aplegat. Era una sola pesseta que ja la portava abans!

AL JUTJAT

— Vostè porta un carro?
— No, senyor.

per En GUILLEM D'OLORÓ

— Però no ha dit abans que era un carreter?

— Sí, senyor.

— Doncs per què diu que no porta un carro?

— Perquè porto un cavall.

IMPREVISIÓ

— Hi ha gent ben desprevinguda en aquest món! Com pot estar una família sense eines a casa? Mira, els meus veïns nous no tenen ni una es-

cala, ni un martell, ni una serra, ni un esteranyinador!...

— Com ho saps?

— Perquè he anat a demanar que m'ho deixessin.

ABRIC MENTAL

La senyora Ric de Poch s'havia comprat un abric de pells d'un preu fabulós. En canvi, el seu marit, amic de l'economia, sortia al carrer sense abric al bell mig de l'hivern.

— Com és que va sense abric? — li preguntà un conegut, mentre la seva senyora porta aquelles pells tan magnífiques.

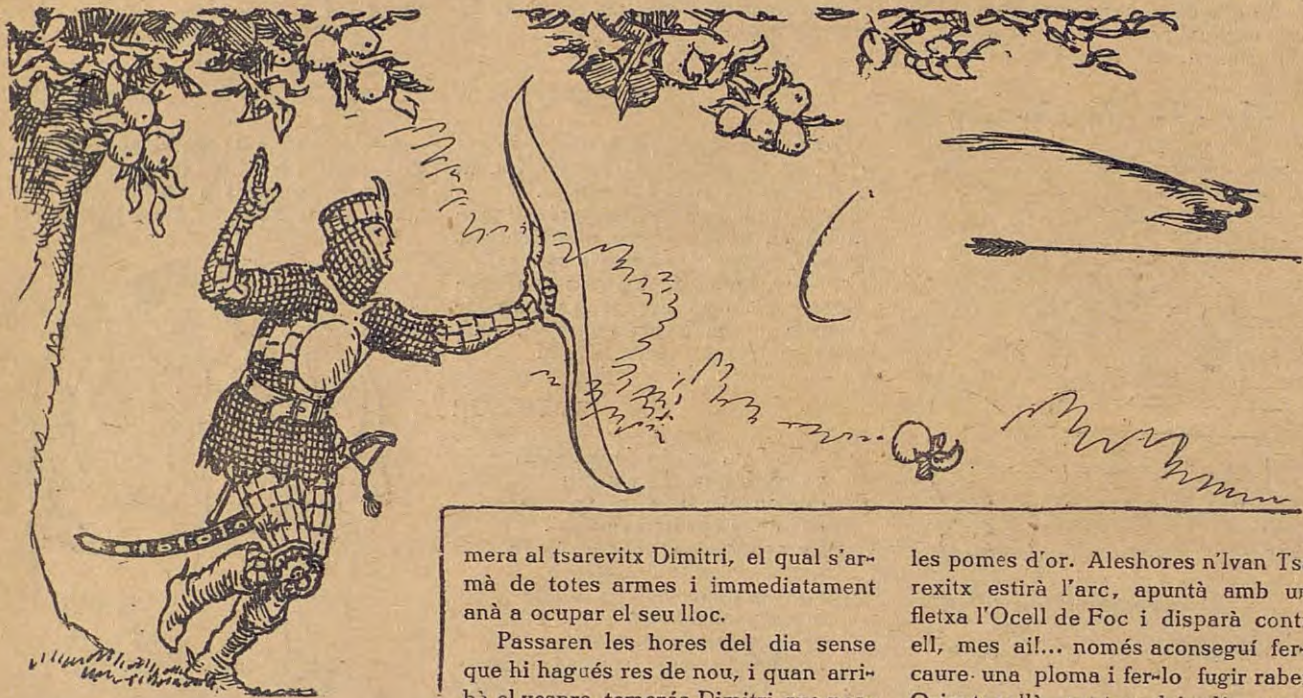
— Per això mateix no necessito abric — respongué. — Només en pensar en el compte d'aquelles pells ja suo.

CONTES POPULARS RUSSOS

ADAPTATS PER JOAN GOLS AMB IL·LUSTRACIONS DE JOAN G. JUNCEDA

EL TSAREVITX IVAN I EL LLOP GRIS

Heus ací que en uns temps remotíssims, vivia retirat en son palau de marbre negre voltat de jardins d'ensomni, el Tsar Vislav amb els seus tres fills, els tsarevitxs Dimitri, Basili i Ivan; i heus ací que, en el reconet més enciser del jardí hi havia una pomera màgica que feia les pomes d'or. Podeu comptar com era estimada pel Tsar aquella pomereta i amb quin esmer era cuidada per ell i per ningú més.

Un dia, en atansar-se el vell Tsar a l'arbrissó, remarcà que li mancaven unes quantes pomes d'or i tingué un apesarament tan i tan profund, que començà a entristir-se, a entristir-se, i de mica en mica s'anà aflaquint, desconsolat, fins que arribà un dia que els seus tres fills temeren seriosament un tràgic desenllaç, i se li adreçaren, dient-li:

— Pare i senyor: Us demanem autorització per muntar una guàrdia de dia i de nit a prop de l'arbre, per tal que no torni a esdevenir-se de nou allò que us ha entenebrit l'esperit; que tornin a robar-te pomes d'or.

— Molt us estimo, fills meus — respongué el bon Tsar Vislav; — la vostra decisió, i des d'ara us hi autoritzo i us prometo que aquell qui aconseguirà atrapar el lladre i me'l portarà amb vida, rebrà, en recompensa, la meitat del meu regne i quan jo mori serà el meu únic hereu!

Es sortejaren, els tres germans, els dies de guàrdia, i li tocà fer la pri-

mera al tsarevitx Dimitri, el qual s'armà de totes armes i immediatament anà a ocupar el seu lloc.

Passaren les hores del dia sense que hi hagués res de nou, i quan arribà el vespre, temerós Dimitri que passés quelcom i amb la fosca no ho veïés, anà a seure al peu de la pomera i no trigà gens en quedar profundament dormit.

L'airet matiner el despertà i, amb desesperació remarcà que mancaven més pomes que la vigília. Quan anà a rellevar-lo el segon germà, el tsarevitx Basili, decidiren no dir-ne res a llur pare i esperar si el lladre tornaria a donar senyals de vida.

El tsarevitx Basili muntà la guàrdia, i en arribar el vespre li succeí el mateix que a son germà gran: Quedà dormit com un soc, i l'endemà, en ésser despertat per l'oreig del matí, remarcà també amb desesper la manca de més pomes d'or!

Arribà el torn al germà petit, n'Ivan Tsarevitx, i pensà: «A mi no m'han de burlar com ho han fet amb els meus germans grans!» I muntà la guàrdia, i féu, durant tota la jornada, uns ulls com unes bassetges. En arribar el vespre també s'assentà al peu de la pomera, mes en donar-se compte que anava invadint-lo una son molt dolça que ja li aclucava els ulls i li feia donar cabussades, féu un gran esforç, s'alçà, es separà unes passes de l'arbre i romangué allí dret, apoiat en l'arc, continuant la guàrdia i esperant.

A mitja nit i de sobte, tot el jardí quedà il·luminat per unes vivíssimes llums màgiques de tots colors i aparegué, hom no sap d'on, un Ocell de de Foc, el qual es detuà a la pomera de Tsar Vislav i començà a picotejar

les pomes d'or. Aleshores n'Ivan Tsarevitx estirà l'arc, apuntà amb una fletxa l'Ocell de Foc i disparà contra ell, mes ai!... només aconseguí fer-li caure una ploma i fer-lo fugir rabent Orient enllà mentre el jardí romaníà sumit de bell nou en les tenebres més profundes.

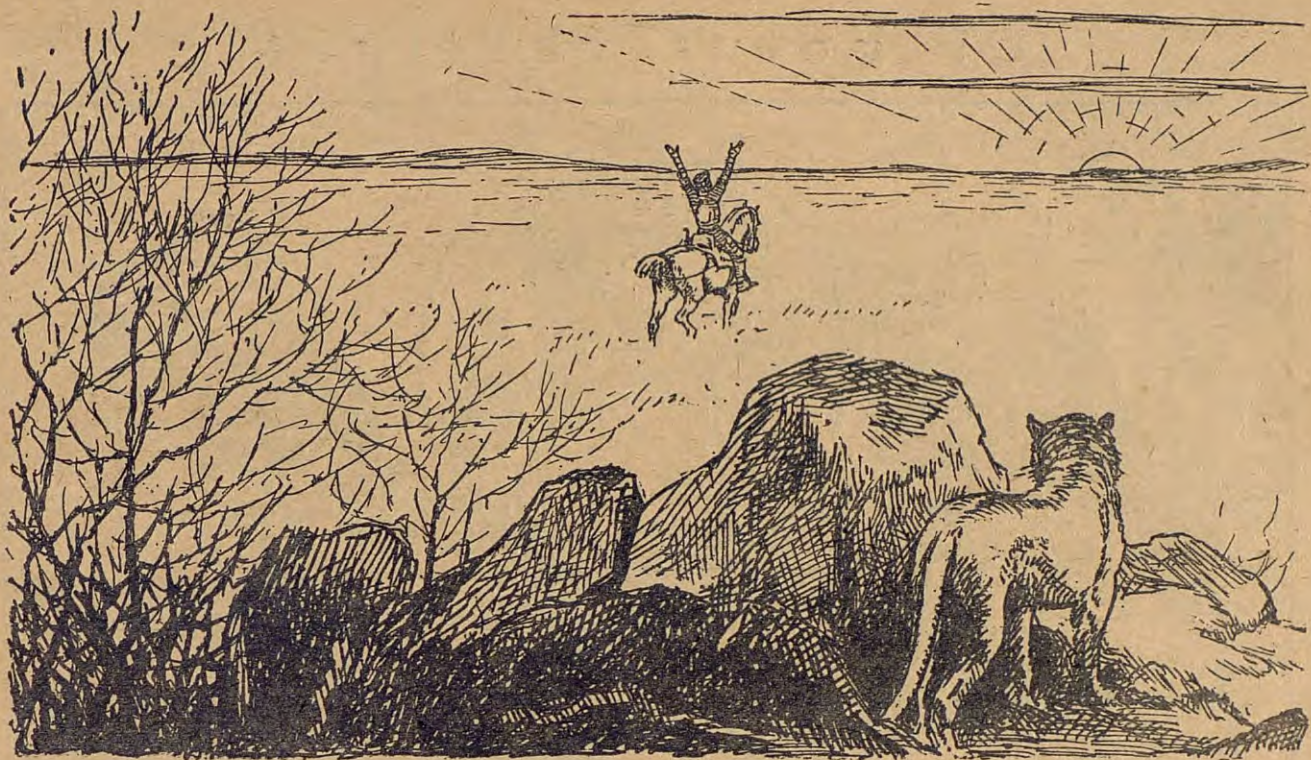
En fer-se de dia, quan el bon Tsar Vislav es despertà, Ivan Tsarevitx anà a contar-li qui era el qui li robava les pomes d'or, i li entregà la ploma vermella i lluminosa com l'or roent, que li havia fet caure en llençar-li la fletxa.

El Tsar remercià son fill Ivan i digué paraules d'elogi a sa valentia, mes els altres dos germans grans, en sentir el corc de l'enveja, exclamaren:

— Oh, pare i senyor! No creiem pas que això sigui res de l'altre món. Ves! Una ploma de l'Ocell de Foc! Nosaltres dos, si vós ens ho permeteu, anirem a la recerca del famós Ocell i us el portarem viu.

El Tsar Vislav reflexionà uns instants, i per fi, consentí que els seus dos fills grans se n'anessin de camí. Aleshores n'Ivan Tsarevitx, el més petit dels tres germans, també demanà al seu pare que el deixés marxar, i si bé el bon Tsar Vislav el volgué dissuadir en principi, per fi tingué de consentir-li-ho el mateix que als tsarevitxs Dimitri i Basili.

N'Ivan Tsarevitx muntà a cavall i empenqué el camí d'Orient, vers or havia vist allunyar-se l'Ocell de Foc Travessà extenses planures, altíssimes muntanyes i estepes immenses, i per fi arribà a un lloc del qual neixien tres camins. Entremig d'ells hi havia un pal amb un cartell, que deia: «Aquell que agafi el camí del mig, no arribarà a terme amb la seva empresa, puix

perdrà tot el temps en divertir-se. Aquell que prengui el de la dreta, morirà. Aquell que prendrà el de l'esquerra, perdrà el cavall, però conservarà la vida amb moltes fatigues.»

N'Ivan Tsarevitx restà uns moments perplexe, i per fi, emprengué el camí de l'esquerra.

Continuà el camí un dia darrera l'altre fins que, de sobte, se li presentà al davant un Llop Gris gegant, el qual s'abalanchà al damunt del cavall, i a la primera mossegada que li clavà al coll ja el deixà degollat. N'Ivan Tsarevitx, sorprès per la rapidesa i el tamany de la fera, quedà perplexe, i en caure a terra amb el cavall, només tingué esma per incorporar-se i fer-se un xic enllà. El Llop Gris anà esbocinant el cavall i devorant-lo amb una voracitat esglaiadora. Quan hagué acabat i deixat els ossos ben pelats, el Llop reemprengué el camí tot pegant reüllades a l'astorat Ivan, i es perdé en la llunyania. Per fi, el nostre prin-

cep féu un so pir profund com si despertés d'un pesombre, i en donar-se compte exacte del que li havia passat i de com havia quedat, esclatà en plors i continuà el camí. Camina que caminaràs, arribà a un recolze, i pensà: «Aquí pots passar-hi la nit, puix està bastant arrecerat aquest lloc...» I descarrà el sarró i les armes, menjà un bocí, i en acabar es va ajeure i no trigà en quedar sumit en el més profund dels somnis.

L'endemà matí es despertà, i en obrir els ulls, podeu pensar l'esgarrifor que tingué en veure's allí mateix, al davant seu, el Llop Gris gegant! Abans que tornés en si del surt, la ferotge bèstia li parlà amb veu humana i el més manyagament que li permetia la seva ferocitat:

— Ivan Tsarevitx: Sento molt d'haver-te donat el pesar que et doní devorant el teu estimat cavall; mes és el destí qui mana! Com que ara je he complert allò que jo no podia eludir,

sóc lliure inclús d'ajudar-te. Mana'm, doncs, i digues-me on vols que et porti.

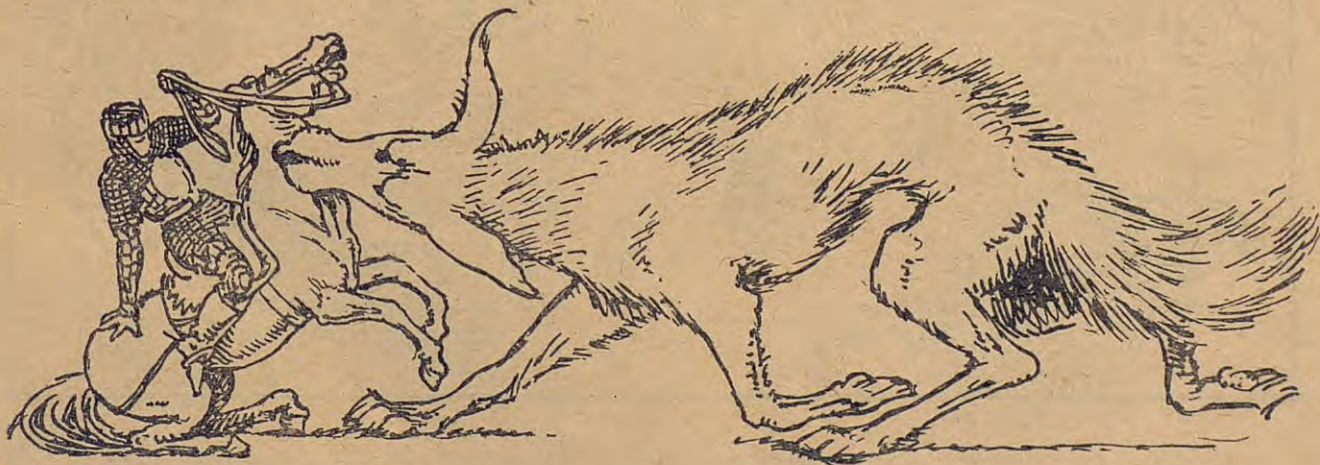
N'Ivan Tsarevitx, de moment, desconfià de les paraules de l'animal salvatge, però després li semblà veure sinceritat en ses paraules i decidí acceptar l'oferiment:

— Porta'm — li féu — al lloc on pugui atrapar amb vida l'Ocell de Foc!

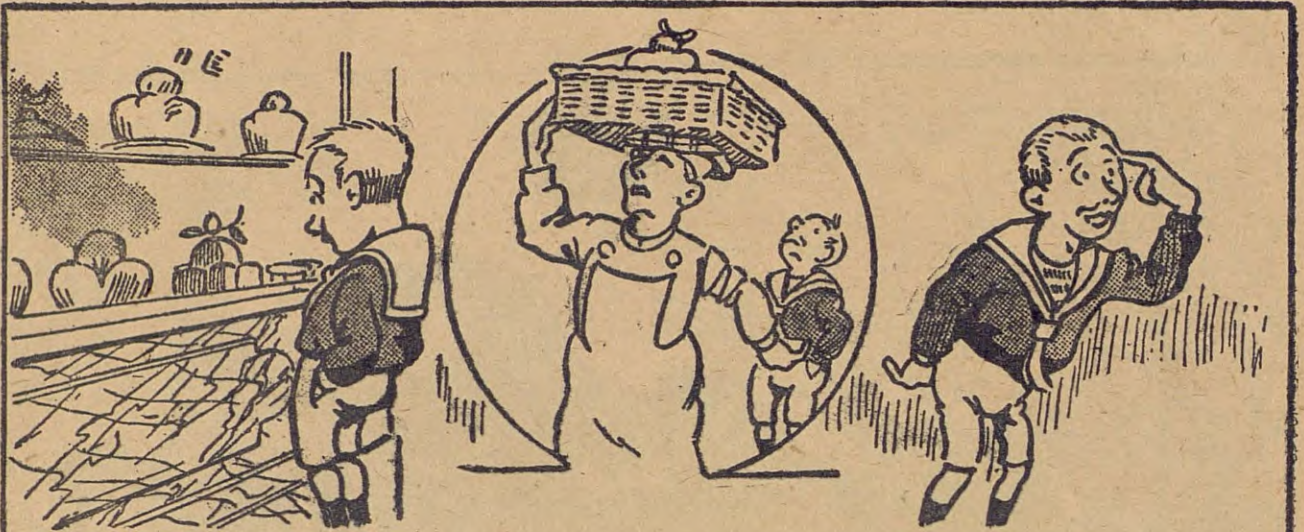
En dir això el Llop Gris el féu muntar a cavall seu i arrencà a córrer més veloç que el vent. Per fi arribà al davant d'un clos immens amb uns murs que l'envoltaven altíssims. El Llop Gris li digué a n'Ivan:

— Escala aquest mur que envolta els jardins del Tsar Dolmat, i al bell mig d'ells hi trobaràs tancat en una gàbia de neu l'Ocell de Foc que cerques: Agafa'l, mes no pensis pas en emportar-te'n la gàbia!

(Continuarà)

El golut castigat

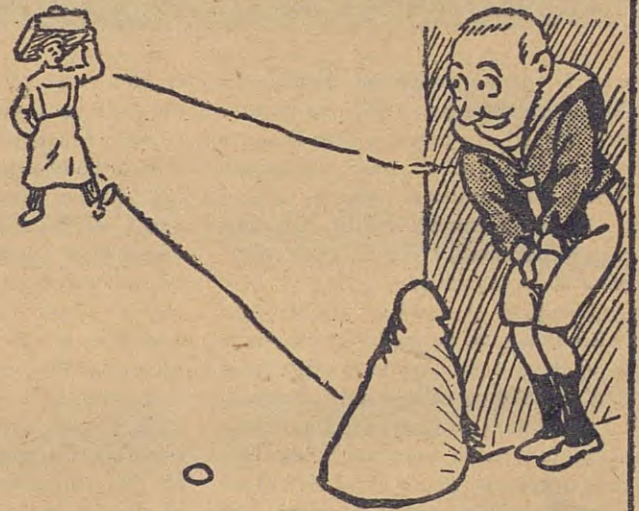
Els ulls d'aquest noi gormand darrera el menjar se'n van

Veu passar un pastisser carregat amb son paner

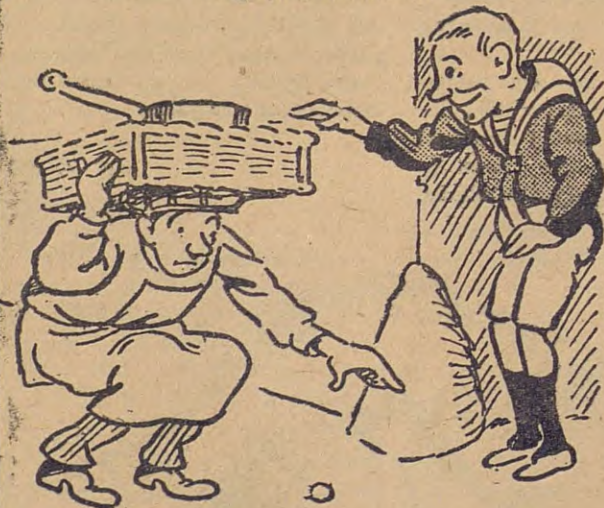
Té una idea genial per robà el que porta dalt

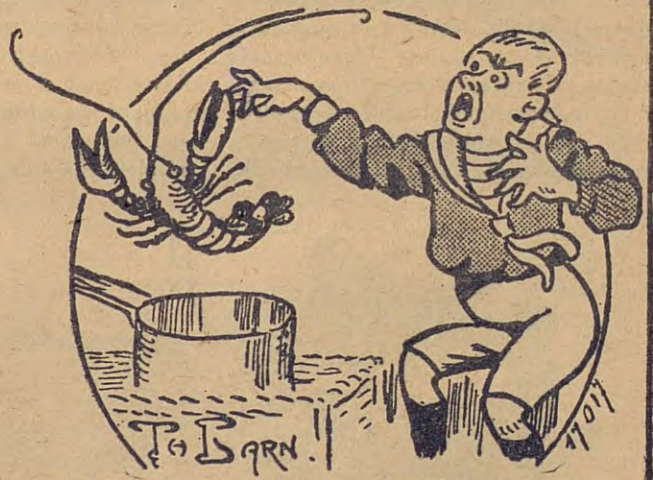
Deixa en una cantonada una peça abandonada.

Quan s'apropa l'aprenent s'amaga ben amatent.

El xicot s'ajup a terra i ell la cassola li aferra.

Prò ara ja sap el que costa voler pescar la llagosta!

UN RETALLET DE CADA COSA.

FAULES D'ISOP

XXXIII — El cavall i l'ase

Un home tenia un cavall i un ase. Anant de camí, digué l'ase al cavall: Pren una part de la meua càrrega si em vols salvar. El cavall no en féu cas, i l'ase, cansat, morí. Llavors l'amo carregà al cavall tot el fardell i a més a més la pell de l'ase, i el cavall es queixava, dient: Trist i infeliç de mí! Què he fet? No he volgut dur un pes lleuger i ara porto tota la càrrega i encara la pell de l'ase!

Moralitat: La faula mostra que, comunicant-se els grans amb els dèbils, es salven ambdós.

— Ha mort d'un atac cerebral.
— Doncs posarem en el parte: «Victima d'un atac nocturn».

CAÇADORS DE MOSQUES

Per estrany que sembli, aquest ofici és practicat a Alemanya. Els primers dies de la primavera els pagesos de la vall de l'Elba van cada vespre a les riberes del riu on estenen grans mocadors damunt dels quals hi posen llanternes. Al cap d'un moment, entorn dels llums hi ha un eixam de mosques que moren socarrimades i cauen als mocadors. A l'endemà hom les fa assecar al sol i després es venen al mercat.

Els compradors les utilitzen per alimentar rossinyols i altres ocells cantaires engabiats.

Diu un savi que si la gent caminés el doble es podrien suprimir la meitat dels tramvies. Proposen que la gent camini el quadruple.

Una cura certa pels penellons als peus, és posar-se a segar herba amb dalla sense sabates.

Un camperol l'altre dia des de Muralla de mar contemplava la badia i li va dir un ciutadà:

— L'abeurador del seu poble no deu ser tan gran, germà?
— No senyor, però a ma vila no hi ha tants rucs a abeurà. ***

NOVES I COMENTARIS

Diu un automobilista que els peatons han de tenir paciència. I si no, afegim nosaltres, ja es c idarà ell de fer-los pacients... d'hospital.

D'una col·lecció zoològica n'han fugit dues garces. Devien tenir por d'ésser venudes durant les festes de Nadal.

Hom diu que els impressors rarament canvien d'ofici. Per escassa que vagi la feina, aguanten el tipo.

Per seixanta per hora en automòbil és perillós... sobretot si el que ve darrera en fa seixanta cinc.

AL RESTAURANT

— Mossol! Per què em posa tot un pollastre en el compte si sols n'he menjat una cuixa?

— Es la costum de la casa, senyor.
— Quina sort que no he demanat cap i pota de vedella, doncs!

Li contava a tot present un de la Manxa en casar-se volent en bon lloc posar-se:

— Jo tinc tres molins de vent. —
I en oír-lo parlar tant el sogre li respongué:
— Devent qualsevol els té, la gràcia és teni'ls pagant.

J. ESTELLÉS

HUMOR D'ALTRE TEMPS

— Si ens casem, tal com espero — digué a sa promesa en Mero — tot anirà a troche i moche; creu-me, nena, fins t'nc cotxe.

— Doncs que ets molt ric? — Sóc cotxe [xero].
E. B.

Sabia un refrà en Magí que no sé on el va llegir però l'atengué a la ratlla, fou la sentència: «Treballa i lograràs el teu fi». I era tanta sa mania que treballà nit i dia fins que obtingué son intent... morint fatigosament d'una forta pulmonia.

J. PONS I MASSAVEU

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 502 — N. Miralles.

N.º 503 — Adela Gassó

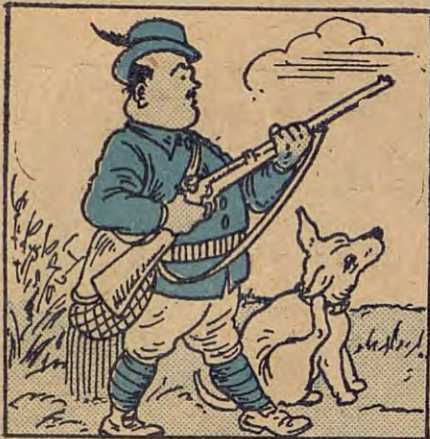
N.º 504 — Antònia Garjo

N.º 505 — Pere Peraire

EL BON CAÇADOR

per SERRA MASSANA

Vet aquí el senyor Bejoca un caçador de patxoca amb el seu gosset Colom un ca més lleuger que el plom.

De tant gastar municions fa apujar els perdigons prò amb un fogueix tan formal mai caça ni un trist pardal.

Estant un dia avorrit de tant caçar sens profit en una masia entrà i allí un conill va comprà.

Llavo s amb un cordillet el va lligar a un arbret tot pensant amb alegria que aquell no s'escaparia.

Reculant una miqueta apuntà bona estoneta i quan ho jutgà prudent féu foc conscienciosament.

Prò en lloc de tocà el conill el tret va tallà el cordill i la bèstia deslliurada va fugir tota esverada.

En veure que li fugia repetí la punteria prò del tret que feia dos el pobre home tocà el gos.

El qual al darrer moment exclamà — Moro innocent! (prò l'amo no l'entengué perquè amb lladrucs ho digué).

I ja mort se'l va emportar i el va fer embalsamar i avui explica a tothom que un dia caçà un Colom.